

А пъкъ то—не ще и да знае:
 Виждамъ нея по обича,
 Клъвне, скрий се подъ крила ѝ
 И оттамъ ме то наднича.

Ехъ, поглеждамъ тжжно азъ
 Пиленцето, ту пъкъ нея,
 Но—ще кажа тукъ прѣдъ васъ,
 Да се приближа не смѣя.

* * *

Е, сега
 Всички вие —
 Моля ви не нашега —
 Отсждете
 Тази наша разправия
 И рѣшете:
 Пиленцето на кого е —
 Квачкино ли
 Или мое?

В. Ив. Стояновъ.

